

освітнього оператора у формуванні інклюзивного демократично орієнтованого освітнього простору.

*Ольга Просіна, кандидат педагогічних наук, доцент,
директор Центру післядипломної освіти ДЗВО «Університет
менеджменту освіти» НАПН України*

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ АНІМАЦІЙНОЇ ВІЗУАЛІЗАЦІЇ ДО РОЗ'ЯСНЕННЯ ІДЕЇ БЕЗБАР'ЄРНОСТІ ПІД ЧАС ВІЙНИ

ІЛЬНИЦЬКА Любов, кандидат філософських наук,
доцент кафедри дизайну Міжрегіональної Академії Управління Персоналом
м. Київ, Україна

ORCID: 0000-0002-2163-7751

Анотація. Впровадження інноваційних навчально-виховних підходів до виявлення спонукального заклику з приводу вмотивованої соціалізації учнівської аудиторії щодо співчутливих ініціативних дій по відношенню до категорій населення з фізичними вадами, в тому числі й тих, хто зазнав ураження під час воєнних загроз, змушує відповідально висвітлювати сучасні креативні намагання якісного інформаційно-комунікаційного зразка, де наголошується на встановленні безбар'єрних узгоджень. Представлене дослідження виявляє спробу здійснення аналізу анімаційної візуалізації у контексті педагогічних настанов виховного роз'яснення відповідального ставлення до ідеї безбар'єрності через мультиплікаційну форму донесення інформації.

Ключові слова: безбар'єрність, анімаційна візуалізація, виховні настанови, мультиплікація, роз'яснення, мотивація.

Abstract. The introduction of innovative educational approaches to identifying a motivating appeal to socialization of the student audience towards compassionate initiative actions along with inactive categories of the population, including those who

were affected during military threats, forces us to responsibly highlight modern creative efforts of a high-quality information and communication model, which emphasizes the establishment of barrier-free agreements. The presented study reveals an attempt to analyze animated visualization in the context of pedagogical guide lines for educational clarification of a responsible attitude to the idea of barrier-free access through a cartoon form of information delivery.

Keywords: accessibility, animated visualization, educational attitudes, animation, explanation.

Вступ. Всезагальність невідкладних кроків щодо проведення доступної інформаційної комунікації, з приводу кваліфікованого розгляду тематики безбар'єрного розгалуженого доступу до провідних соціальних ланок оптимального забезпечення задовільного стану життєдіяльних функцій фізично постраждалим верствам населення, слід розпочинати з роз'яснювального етапу виведення проблематики на широкий загальний освітнього значення. Відтак, цей рік відзначився впровадженням особливої ініціативи – інтерактивної інновації, яка була запропонована у вигляді анімаційно-мультиплікаційної адаптації для досягнення дистанційного ефекту максимального залучення широкої учнівської аудиторії молодшого та середнього шкільного віку [1].

Звісно, що усвідомлене ставлення до безбар'єрності в умовах повномасштабної війни має ствердно акумулюватися у відповідний настановчий план взаємної допомоги у суспільній готовності, навіть поза нормативними еквівалентами кваліфікованого медичного догляду, діяти у відповідності до непередбаченого життєвого моменту надання підтримки особам з вадами здоров'я. Мета дослідження полягає у проведенні аналізу першої української мультиплікаційної анімації до Всеукраїнського тижня безбар'єрності в рамках освітніх пошуків застосування значень «вмотивованої соціалізації» до інклюзивного поступу роз'яснювальної роботи серед дітей шкільного віку.

Відтак, методологія для ґрунтового проведення представленого аналізу, в першу чергу, базується на візуально-комунікативному методі узгодженої інтерпретації споглядального ефекту від мистецьких творів інноваційно-візуального напрямку інформаційного впливу на широку аудиторію. Також, застосування методологічних принципів соціальної роботи дозволило розкрити змістовність адаптаційного чинника роз'яснювального залучення емпатійного сполучника до мотиваційного входження у настановчий підхід виховного призначення. Окрім того, філософсько-етична методологія східної традиції конфуціанства рівноцінно наблизила до розуміння настановчих зразків проведення комунікації у вигляді педагогічного тлумачення моральних нормативів довершеного ставлення до шанобливих проявів поваги без упереджень та винятків, що особливо важливо при безбар'єрному наголошуванні на спільному альянсі консенсусного бачення. Такий комплексний методологічний поступ, врешті-решт, вказує на міждисциплінарність наукового опрацювання інклюзивної проблематики у зв'язку з аналізом анімаційно-мультиплікаційної форми емоційного привернення уваги глядачів дитячого віку. Разом з тим, у нелегкий час воєнного тиску послідовне налаштування дітей на відкритий соціальний тандем з толерантним виведенням болісних перетинів ситуативного несприйняття травмованої понівеченості розгортає анімаційно-роз'яснювальні спроби наблизили школярів до діалогу з проблемним контекстом малообговорюваної проблематики відчуженого відсторонення постраждалої категорії населення через характерний візуальний ряд мультиплікаційної комунікації.

При проведенні дослідження запропонованої проблематики було проаналізовано наукові, документальні та креативні джерела задля повного осягнення дотичних напрямків виявлення чіткого позиціонування ідеї безбар'єрності в анімаційних аспектах візуального роз'яснення. Основний пункт теоретичного огляду – це творчий продукт мультиплікаційного представлення

інклюзії для глядачів шкільного віку [1]. Відзначення воєнної дійсності, з наявними складнощами соціально-комунікаційного оприлюднення резонуючого перетікання складних фактів поранення, спирається на інформаційні джерела [2, 3]. За основу моральнісного зразка роз'яснювальної суголосності застосовувалися позиції суджень філософії діалогічного спілкування мудрого конфуціанського вчителя з учнями, що зафіксовані у всесвітньо відомому творі «Лунь Юй» [4]. Також проведення наріжного аналізу сутнісних вимірів анімаційної діяльності у виховних започаткування стало можливим при співставленні науково-педагогічних розвідок Н. Максимовської та Є. Хрикова [5, 6]. Для залучення соціально-мотиваційного підходу корисною виявилася авторська публікація [7]. Аналіз мультиплікаційної своєрідності унеможливився при використанні вітчизняного навчально-методичного джерела [8]. Міждисциплінарність дослідження, з дотичністю до візуально-креативного апарату, також проявилася при додатковому застосуванні наукових поглядів з такого практичного напрямку надання підтримки, як соціальна робота [9, 10].

У представленому дослідженні вперше проводиться теоретична спроба застосовувати виховну опцію «візуально-роз'яснювальних настанов» комунікативного типу пролонгації педагогічної варіативності задля відзначення співчутливої залученості школярів, як одного з ефективних чинників проведення адаптації до належного розуміння засадничих ідей безбар'єрності підростаючому поколінню. Відтак, подібна комбінація теоретичного вектору направлення морального еквіваленту делегує функціональну далекоглядність емпатійного зразка у джерело кваліфікованого поступу зазначення закладеної мотивації обов'язкової, а не часткової відповідальності перед висажденими досвідами воєнного часу, що стимулюють формування дорослішання у етичних еквівалентах «безбар'єрного узгодження».

Виклад основного матеріалу.

На сьогоднішній день тематика безбар'єрності в інформаційному просторі не викликає запитань: при нагальності скоординованої модальності настановчих вимірів оприлюднення суспільної узгодженості. Сприятлива популяризація етичних підходів до консолідованого й органічного дотримання відповідальних положень за виконану жертвність у бойових ситуаціях має спиратися на повноцінну вдячну доброзичливість, яку не завжди егоїстичні якості колективного характеру активно виявляють. Налагодження утилітарних умов міського середовища, у будь-якому разі, не компенсують цивілізаційний ґатунок сердечного ставлення до малорухливої категорії населення. Відтак, роз'яснювальна освітня робота просвітницького характеру має на меті включати зацікавлення дитячої аудиторії до соціальної готовності бути поруч з травмованими людьми у нестандартних ситуаціях повторюваної повсякденності. Закріплення пролонгованої співчутливості, як відгуку на резонуючий біль, має слугувати координатним відгуком до дитячої залученості вступати у контакт, надавати своє плече постраждалим верствам. Разом з тим, заповнення моральної порожнечі гідним ставленням, повагою надає фізично травмованим індивідам відчуття небайдужості, неполишеності, відкидає сумніви щодо зайвості у зв'язку з важкими ушкодженнями. Комунікація невинного типу ініціативності зі сторони дитячих проявів довіри до потреб малорухливих осіб має встановлюватися без скутості, подиву, інертності. Як приклад, варто згадати бойову історію важкого поранення Сергія Галицького, донька якого, навчаючись, надзвичайно схвильовано сприйняла батькове ушкодження [2]. Подібні емоційні подразнення у зв'язку із непередбачуваним характером подальшої життєдіяльності при значних тілесних вадах констатують одночасну турбулентність невизначеності у потоці невідповідності до майбутніх вражень та вразливість співучасті молодшого покоління при залученості у турботливий альянс догляду за травмованими. Співучасть у подібних комунікативних

фіксація налагодження емпатійного співвіднесення має попередньо проговорюватися та роз'яснюватися на доступних та цікавих прикладах, що відповідають віковим пізнавальним можливостям учнів різного віку.

Також слід взяти до розгляду наступне рекомендаційне джерело: «Як ветерану та ветеранці наважитись звернутися по допомогу» [3], де надається оптимальна інформація позначення компетентного особистого утримання у полі зору власної відповідальності за стан підірваного на війні здоров'я. Якраз, це типовий комунікативний варіант соціального дистанціювання при перенесенні співучасті на самостійне вирішення непоодиноких фізичних проблем тих, хто повертається із зони надзвичайного воєнного ризику. Відтак, ветеран чи ветеранка мають спробувати, як вказано, «наважитися звернутися по допомогу» [3] при інколи існуючих моральних бар'єрах відстороненого контактування з потерпілими цивільного населення. Зрештою, комунікативні домінанти людяності та теплоти при започаткуванні «узгодженої ідеї безбар'єрності» мають спиратися на сприятливі цивілізаційні маркери виховного укорінення супровідної позиції довершених еквівалентів злагодженої співучасті. Таким чином, настановчі нормативи конфуціанства, де у сприятливій формі «бесід та суджень» надаються комунікативні зразки роз'яснювального типу виведення складної моральної інформації на в'язку поверхню реальності, привідкривають роль вчителя-наставника у залученні учнів до усвідомлення життєвої різноплановості. У відомому тексті «Лунь Юй» наводяться філософські діалоги, які характерно відбивають апокаліптичність критичних періодів історичних випробувань: «Учитель сказав: – Людяність для людей важливіша, ніж – вода з вогнем, але ніколи не бачив, щоб хто-небудь загинув від людяності» [4]. Ідеали високої істинності – це згустки моральної квінтесенції співчутливого поводження, але для шкільного віку подібні афористичні діалоги є громіздким величним п'єдесталом з приводу привернення пильності до людей з особливими потребами. Проте, у згаданому творі «Лунь Юй» окремо наголошується на

важливості досягнення моральних критеріїв через навчально-виховний шлях: «Учитель казав: – Чи не радісно навчатися і постійно досягати досконалості?» [4]. Отже, наближення відображення значних протиріч безбар'єрної дилеми, здебільшого при випадках не самостійного існування у соціумі людей з інвалідністю, для шкільної аудиторії має відбуватися на зацікавленому рівні доступного інформування про моральну відповідальність через мотиваційне спрямування до постійної залученості у процеси активізованої підтримки. Втім, анімаційний спосіб адаптованого наведення прикладів в сюжетних інтерпретаціях є маловивченим педагогічним підходом у зв'язку, зокрема, з непоширеним виховним стимулом розгляду ідеї безбар'єрності у позашкільному дозвіллі. Разом з тим, при зазначеному входженні до анімаційного виведення інклюзивного контексту, слід вказати на термінологічне значення безпосередньо «анімації» в рамках освітнього поступу, яке надає Наталія Максимовська: «сутність анімаційного підходу до соціально-педагогічної діяльності у сфері дозвілля ґрунтується на позиції про те, що анімація просоціальний каталізатор соціальної творчості» [5]. Тобто, згуртоване об'єднання дітей у вільній формі активного проведення часу на соціально-педагогічних засадах взаємодії налаштовує на громадянське позиціонування корисного висвітлення соціальної проблематики творчо-анімаційним способом актуалізації. Отже, представлену до цього річного тижня безбар'єрності інформаційну кампанію «Різні разом» [1] можна вважати анімаційним підходом кореляційного наголошування на соціально важливих аспектах з неординарним прагненням креативного та дистанційного залучення шкільної аудиторії. Також важливо висвітлити наступну наукову точку зору з цього приводу від Є. Хрикова: «метою анімації є гуманітаризація вільного часу, заохочення до якоїсь діяльності» [6]. Це узагальнене тлумачення призначення анімації з рекламним ставленням до інформування громадськості про різнопланові заходи дозвілля. Водночас, Є. Хриков стверджує, що саме «соціокультурна анімація спрямована на формування

загальної культури людини, пробудження в особистості віри в свої можливості, активізацію процесу спілкування» [6]. Таким чином, рекреаційна культура проведення вільного часу спонукає у цьому аспекті розглядати функціональне призначення анімації. Разом з тим, співставлення цих зазначених двох точок зору щодо встановлення теоретичного поля виведення сутнісного визначення анімаційної діяльності при безбар'єрності вказують, по-перше, на соціально-педагогічній ролі детермінування характерного контексту дозвілля, а по-друге, на соціокультурному укоріненні цілісної спрямованості активного проведення додаткового часу. В обидвох наукових позиціях підкреслюється спільний чинник призначення анімації, як нетиповий спосіб соціальної координації вільного від навчання часу. Важливо додати, що вказані рідкісні дослідження з маловивченого анімаційного функціонування не висвітлюють емоційний вплив анімації на широку аудиторію, а заразом і комунікативну дію розповсюдження інформації засобами анімації. Відтак, візуальна дія анімації залишається наразі не розкритою у повній теоретичній мірі, а мультиплікаційна форма привернення уваги до соціальної важливості інклюзії залишається відокремленою від педагогічного аналізу. Зрозумілим налаштуванням також виявляється необхідна опція виховного привнесення до рекреаційно-анімаційної активізації населення саме супутнього аспекту комунікаційного коментування нестандартного дозвілля.

Відштовхування від теоретичної думки у науково-педагогічному контексті висловлювання культурно-історичного прогресування минулого десятиліття, коли вже згаданий Є. Хриков у 2011 році передбачав, що «перспективним напрямком у наш час стає «комп'ютерна анімація» та дослідження умов її використання в навчально-виховному процесі» [6], стає сприятливим дороговказом для дослідження подібного виду анімаційних проявів. Візуальний ефект від комп'ютерної анімації на теперішній час спостерігається при аналізі

першого анімаційного ряду для тижня безбар'єрності завдяки комп'ютерним та мультимедійним технологіям [1].

Візуальні способи надання морально-виховній інформації зображувального ефекту декоративної грайливості у сполученні з рухливою кадрованістю створюють різнопланові механізми доступного входження до реально проблемного ускладненого світу комунікації при апробованих ситуаціях взаємодії з роз'яснювальними контекстами слухного фокусування на поширених епізодах зустрічі шкільної аудиторії з настановчими контактними врегулюваннями суспільного виявлення співчуття. Недоліки нагромадженого блокування врахування потреб фізично обмежених осіб виявляють резонуючий плин подразнень з подальшим запитом до навчальної складової. Зрештою, дистанційна форма проведення комунікації у сполученні з анімаційним супроводом дає змогу швидше поширювати інформацію, а у випадку з позначенням замовчуваного психологічного стану неумисно фізично ушкоджених індивідів доступність візуальних модуляцій дозволяє запускати компетентні меседжі морально необхідних важелів зустрічних шляхів «адаптивних проєкцій» влучного наближення глядацької аудиторії до відчуття доброзичливих імпульсів залученості кожного у безбар'єрний контент необхідного зазначення для активного використання при повсякденному застосуванні. Мультиплікована розробка привнесення інформаційної культури турботи та уваги якраз спонукає до аналізу цього навчально-виховного винайдення у контексті «процесу вмотивованої соціалізації учнів» [7]. Відтак, спонукальне проведення роз'яснювальної роботи морального напрямку у формі згуртованої сонорної комунікації застосовує «візуально активний компонент» звернення до учнів у нетиповому соціальному середовищі з дійсними аспектами врегулювання необхідного анімованого програвання стиснутих корелятив повторюваних наголосів наближення готовності учнів до самостійної участі у ситуаціях безбар'єрного прояву вищого показника співчутливості – емпатії.

Технологічно мультиплікаційне накладання одночасних колажних площин розмовної дії з виховним впливом експозиції вчинків у розкадрований світ ігрової реальності дозволяє невимушено наближати учнів до опанування змістами непростого дорослішання серед воєнної загрозовості. Разом з тим, «незволікаюча мотивація настановчого типу комунікації» набуває довірливості при доступному викладенні інформації анімаційним чином з ефективним педагогічно-творчим позиціонуванням «площини дистанційної взаємодії при емоційній дієвості» [7]. Спрощений сюжет з упізнаваними діями та персонажами фіксує спраглу дитячу увагу до візуальної дії з викликом симпатії у школярів до подібних життєвих реалій, де виконання допоміжного супроводу роз'яснення спрямовує візуальну мультиплікаційну строкату манеру оповіді до попереднього дитячого схвалення та закріплення при сприянні виховних настанов, по-іншому висловлюватися до упізнаваних моральних підходів безбар'єрного існування. Тобто, «прикладний аспект виховного наслідування», у випадку функціональної багатозначності «анімовано-мультиплікаційного підходу», досягає влучного ефекту емоційно довірливого сприйняття суспільних закликів узгодженого розуміння соціальних потреб малорухливих, протезованих осіб при безпосередньому візуальному демонструванні ситуацій моральної готовності до ініціативних проявів турботи. Водночас, візуально-інтерпретаційне представлення тілесного ушкодження не як травми та трагедії, а як площини зрозумілої важкості за наслідками збереженого життя, усуває типовий момент стереотипного сприйняття незручності при проханнях зустрічного порозуміння при подібних взаємодіях звернення за допомогою.

Зрештою, екранні мистецтва, до яких входить мультиплікаційна навчальна взаємодія, мають перевагу масової ретрансляції інформації. Тому екстраполяція травмованої сутності, у реакціях необробленого емоційного вияву, стає перевагою відчутного зворотного звернення. Анімаційна видовищність може нарощувати емоційний відгук за рахунок фокусування на стражденності

неминучого стану з перенапруженим позначенням деталізованої фізичної понівеченості, а, між іншим, візуально може цей же проблемний аспект відсторонено применшити іншими яскравими ефектами грайливих вподобань анімованих культивувань хвилюючих перипетій перенесення настановчих взаємозв'язків з контекстом привабливого вирішення конкретного ситуативного поля. У цих варіаціях сюжетність мультиплікаційного екранного дійства може мотивувати учнів до сприйняття налагодження комунікації з однолітками, що постраждали та мають істотні фізичні ушкодження, без відчаю, примусу, тобто на природних умовах звичайного відношення до спілкування на рівних. «Екранне мистецтво не тільки дає нам змогу отримувати свіжу й точну інформацію, а й бути безпосереднім співучасником» [8]. Таким чином, ексклюзивна інформація про виклики безбар'єрності у «візуальних трансформаціях» попередньо вказаної емоційно дієвої площини наголошування на моральній канві налагодження соціальних взаємодій вмотивовує школярів зацікавлено переглянути спеціалізовані мультиплікаційні історії та прийняти участь у навчальному форматі реалізації дистанційної співучасті у роз'яснювальному плинні формування, так би мовити, «емпатійної відповідальності» по відношенню до травмованих та скривджених, тим більше в умовах повномасштабної війни. Візуальна технологічність подібних мультиплікаційних інновацій стимулює дослідницькі дискурси ретельніше вивчати способи узагальнення зображення безбар'єрної інформації з «адаптованим навчальним дизайном». Відтак, рухома картинка яскравого оформлення спеціалізованої комунікації охоплює емоційні пріоритети чутливої проблематики наближення дітей до розпізнавання больового відчуття у дистанційних координаціях мультиплікації. Екранний супровід реплік персонажних діячів формулює не епізодичність дублювання життєвої ситуації, а цілісний розвиток співпереживання. У такому навчальному випадку, наочна деталізація конкретизації ключових інклюзивних перетинів тілесно ушкодженого типу адаптації та бар'єрного урбаністичного середовища вимагає

зважати на комплексне виведення настановчої педагогічної площини наближення школярів до огляду не стільки травмованого вигляду фізичного тягаря, скільки зрозуміти наслідки ушкодження при пересуванні у звичайному просторі. Отже, за рахунок такого адаптовано-мультиплікаційного візуального сенсу вибудовується цілеспрямована діяльнісна проєкція, щоб у майбутньому без вагання, з поступовим дорослішанням, надавати безумовні аналоги комунікативної згоди та соціальної підтримки.

Якщо обговорювати мультиплікаційну сферу поза навчальним застосуванням, то слід визнати історію виникнення цього екранного жанру, де анімаційна графіка зрушила з місця безпосередність візуальної взаємодії з глядачем, але у якості функції масового дозвілля. Прямолінійна гумористична схвальність відкритої емоції у мультиплікаційних серіях доступна для схвального сприйняття, тим самим, легко демонструється об'єднання різнорідних верств суспільства. Рухливе переміщення персоніфікованих диспозицій амплітудних відчуттів з надмірним захопленням емоційними контекстами масового звернення історично здійснювали творчий вплив на епізодичне розвантаження з доступним перетворенням реальності. Всесвітньо відома культова американська мультиплікація Уолта Діснея проявила неабияку динаміку швидкого розвитку популяризації подібного ілюзорного нарощування анімаційних мотивів казковості. Японська стратегія різнопланової емоційної дієвості анімаційного висвітлення креативно-технологічних можливостей мультиплікації пов'язана з творчістю Міядзакі Хаяо. Його неординарна манера візуальної розповіді у послідовній фантазійності урізноманітнила емоційну гостроту ейфорійного сприйняття американського мультиплікаційного започаткування цікавим змістом. Відтак, стає можливим не тільки відзначати однозначно зрозуміле фінальне прискорення розв'язки крізь пригодницькі трюки, а й різнорідний характер самої ігрової дії. Постфактум від такого споглядального ресурсу – це розуміння того, що залишаються відкриті

можливості для педагогічного пошуку з приводу введення настановчих опцій безбар'єрності до наголошуваного проблемного середовища позаемпатійного сприйняття людської понівеченості.

Найчастіше, анімаційні твори класифікують за технічним виконанням основи для рухомого зображення. Комп'ютерно-графічний спосіб відтворення сюжетної ілюзії, з якого і розпочалося масове захоплення мультфільмами, – це вимоглива праця пошуку відточеного образу з відзначеними емоційними характеристиками. Навіть надалі, хронологічно виникнення об'ємної анімації, теж креативно проявилось у рамках стратегічно наперед визначеного художнього завдання: кмітливо окреслювати засадничість персонажної направленості для полегшеного виклику глядацького інтересу. Зрештою, наразі комп'ютерна анімація зберігає стисло зазначені прерогативи цього наскрізного задуму візуальних пріоритетів графічно винайденої привабливості, швидкого зацікавлення та типізованого узагальнення психологічних станів ілюзорного відтворення у персонажному світі паралелей з людськими сенсами. Анімаційний мейнстрім двадцятого століття у глобальних настроях популярної культури вивільнив спрощену канву яскравості, демократичної свободи та культовості. Втім, доступність інформації у креативній демонстрації тематичної різноманітності, за рахунок вербальної спрощеності та нарощуваної візуальності, дозволила історично сприяти появі комунікаційно потокових середовищ з наснаженням не тільки глядачів, але й споживачів медійно ретрансльованої реальності. Соціальна інформація у легкодоступності розважального контенту, який посилено зацікавлює дитячу аудиторію, залишається непоміченою. Тим не менш, комунікаційна вузьконаправленість безбар'єрності уповільнено наближається до візуально оптимального креативного донесення непростієї інформації існування частини населення з важкими тілесними ушкодженнями. Таким чином, «візуальне роз'яснення» – це авторське формулювання у контексті відображення доступного способу існування, здебільшого у міському середовищі

незначної комфортності малорухливих осіб, спирається на настановчий педагогічний напрямок роз'яснення емпатійних, корегувальних та адаптаційних дій формувального становлення морально-етичних чинників безбар'єрності. Слід підкреслити, що цей термінологічний умовивід візуального спрямування охарактеризовує прикладні досвіди реального наближення школярів до соціально виразної потреби у емоційно адекватних зразках гуманістичного звернення до постраждалих осіб. Проте, сучасна скрутна візуалізація безбар'єрності, з творчими намаганнями адаптативної креативності, у будь-якому разі впирається у глобальну площину традиційного формулювання проблематики, стосовно нарощуваного традиційного визначення інвалідності. Згідно із фаховим джерелом констатації «міжнародних аспектів правового захисту інвалідів» [9], провідна базова інформація укоріненого ставлення до стабільного соціального сприйняття людей із значними вадами здоров'я відзначається історичними щаблями затвердження принципів міжнародних статутів для визначення спільних орієнтирів додання бар'єрів, інформаційне роз'яснення про ці соціальні пріоритети має враховувати анімаційна діяльність. Відтак, «проблеми, з якими стикаються інваліди вперше були висвітлені у Всесвітній програмі дій щодо інвалідів Організації Об'єднаних Націй» [9]. Важливо зазначити, що в рамках програмного напрацювання світового досвіду реагування на соціальний захист скрутного пристосування малорухливих категорій населення на міжнародному рівні відбулося погодження наступних офіційних положень у ключових для історії вивчення безбар'єрності документах: у 1975 році «Декларація про права інвалідів», а також, одним з найголовніших засадничих комплексних набутоків усунення дискримінації людей з обмеженнями відбулося при затвердженні у 1981 році «Всесвітньої програми дій стосовно інвалідів». Ці, настановчого типу комюніке, вже з минулого століття позиціонували безбар'єрність в ідентичному сенсі сучасного ставлення до проблеми доступного існування людей з фізичними ураженнями. Зокрема, в

одному з пунктів планомірно розробленої «Всесвітньої програми дій» зазначається, що серед низки завдань є «надання послуг з відновлення працездатності інвалідів, забезпечуючи допомогу в соціальній сфері, в галузі харчування, медицини, освіти, професійної підготовки, а також у забезпеченні інвалідів допоміжними та технічними засобами» [9]. Отже, питання освіти цілеспрямовано залучалися до переліку найнеобхідніших пріоритетних напрямків компетентнісного встановлення інноваційних підходів до полегшення життя, у тому числі й до проведення роз'яснювальної роботи серед населення. Моральні наголоси поновлення у суспільстві прав належної уваги для людей з вадами здоров'я декларували офіційну нормативну здатність функціонування рівності, але без настановчої дієвості на адаптаційних заходах, адже у толерантному суспільстві турбота та увага самозабезпечено регулює ускладнення соціального рівня подібного змісту. Емоціям не потрібно адаптуватися під потреби нещасних та обездолених, якщо з дитинства існують зразки нормально прокладених соціальних зв'язків активного надання допомоги кожному. Яким чином візуально оновлено представляти вкрай важливу інформацію, передусім для зручності самих фізично ушкоджених, якщо фіксація проблематики безбар'єрності вже на відповідальному міжнародному рівні ствердно відзначила у минулому столітті нагальність відновлення доступного права до реалізації соціально-побутових потреб серед обділених життям людей. Отже, це не новий інформаційний простір проведення фахової комунікації, а нагадування суспільству про значні переваги емпатії у виявах добросердечності та щирості перед людьми, які фізично важко переживають свій час. Відтак, освітні заходи роз'яснювального типу – це нагадування про переваги безбар'єрності та доброти у інноваційних межах «вмотивованої соціалізації» [7]. Разом з тим, анімаційний поступ соціального спрямування «завжди має інноваційний, творчий характер, тому що пов'язаний з постійним пошуком більш досконалих і, як наслідок, більш ефективних способів використання ресурсів

людини, її фізичного й інтелектуального потенціалу» [10]. Таким чином, візуально-анімаційна інноваційність в освіті має на меті прояснити школярам вже відомі механізми соціальної взаємодії з особами, що зазнали фізичних травмувань. Питання залишається відкритим з приводу доцільного навчального застосування подібної інноваційності, адже мультиплікація не заміщує книжково-пізнавальну діяльність, чи мовленнєвий діалог із зазначеної тематики у класі. Візуальна спрощеність з яскравими спецефектами уявно применшує проблематику слухного морального наголосу. Болісний стан непоправних травмувань у інертному суспільному плинні залишається полишеним на медичну сферу, яка не використовує мультиплікаційний ресурс до продіагностованих фізичних уражень. Відтак, навчальна бесіда з приводу безбар'єрності у межах роз'яснювальних вчительських намагань, все ж таки, має додаватися до перегляду креативних спроб повернення учнівської уваги з намаганнями прищепити співчуття. Згідно конфуціанського моральнісного зразка довершеного тлумачення соціальних суджень існує наступна настанова: «уміння знайти приклад поблизу – ось у чому вбачаю я мистецтво людяності» [4].

Якщо обговорювати конкретніше представлений проблемний напрямок, з особливістю визначення спрямування складних тем специфічної інклюзивної пріоритетності, який потребує професійного нагляду за представленням анімаційної сюжетності для певної вікової категорії дітей 6–10 років. Звісно, що сучасних школярів варто направляти та одночасно заохочувати з врахуванням перевірених методичних прийомів усвідомленого обговорення нагального фокусування на цінностях турботи для молодшої шкільної аудиторії. До цьогорічного Всеукраїнського тижня безбар'єрності була представлена мультиплікаційна робота з креативним поглядом на візуальну інформацію з адаптаційними прийомами узагальнення скзовзких сполучників сюжетної гри зі складнощами реальних больових ситуацій [1]. Головний герой, що втілює кореляцію умовного інспектора з моралі, є кіт, тобто людська поведінкова

суспільна даність інспірувалася розробниками цього інноваційного продукту до тваринного світу з применшенням важкості людської дійсності. Кіт у цьому анімаційному продукті по менторські зазначає правоту висунутої оцінки. Також цікавим є і те, що кота кличуть «Паскаль», як у паралелях з прізвищем відомої української дівчинки-гімнастки Олександри Паскаль, що зазнала тілесних ушкоджень під час бомбардувань Одещини. Обережність підходів до ментального порозуміння має враховувати, що дитину слід готувати не тільки до зустрічі з травмованими випадками значних потрясінь, а й до тривожних емоцій. Хоч котик з подібними травмами і протезованою лапкою своїм піднесеним виглядом зазначає, що все може бути нормально, між іншим, з коментуючим наголошенням на адекватних оціночних судженнях морального розподілу. Мова йде не тільки про позитив і негатив, добро і зло, але й ті випадки, коли дитина не готова зрозуміти складність безбар'єрності та може відвернутися від нетипового вигляду очевидного горя. Тобто, дитину треба мотиваційним способом привчити не мислити кліше «хто на кого схожий», з оціночними аспектами, що біль та травма – це погано. Адже з принципів людяності виходить планомірність багатозначності зміни поведінкової коректності, коли щось не подобається, але бути готовим до певної планки прийнятної моралі – дати людині шанс, а потім ще й наступний, щоб, до прикладу, співрозмовник проявив себе більш людяніше. Отже, цей приклад підкреслює необхідність до анімаційної технології у навчальному процесі застосовувати роз'яснювальні настанови плавного наголошування на реальних значеннях пріоритетів безбар'єрності, але без оціночних суджень. Відтак, у мультику коту «Паскалю» не сподобалося проявлення, що важливо, саме щирої активності, ініціативності ще одного персонажа, і маємо у анімації виголошену оцінку – «дивак». При цьому, анімалістична сюжетність в людському одязі позбавлена діалогічності, притаманної розмовності, з вступним люб'язним еквівалентом гуманності. У запитаннях до анімаційного ролика є декілька рубрик, які слід виконати для

отримання сертифікату для шкільного «інклюзивно-привітного класу» [1]. Отже, стандартизація відповідей для мотивації учнів пройти спеціальне підтвердження є включеною у певний набір докладної перевірки перегляду мультиплікації. Тому варто зрозуміти наступне: коли кожний дорослий стикався з проблемою не співпадіння дитячої готовності увійти у дорослі проблеми емоційно співчутливого характеру – як слід необумовлено проявляти щирість? Втім, варто надати цитату запитання до учнів: «Чим відрізняється жалість від підтримки?»

[1] Конкретика випадків шляхетних вчинків під час війни та теоретичний обсяг психологічного комплексу різних спільних моментів на це запитання відтворять деяку спроможність умовної приблизності відповідального «морально-настановчого узагальнення». Відтак, дітям кіт «Паскаль» відповідає на цей запит із ситуативною оцінкою, як зазначається, суєтного виявлення людської ініціативності. У мультику вказується: «сила жалю – не супер», «цікаво не рятувати, а разом грати» [1]. Мораль у простих фразах повторюється неодноразово: «не жалій, а підтримуй», «перед тим, як допомогти – запитай». При роз'яснювальній роботі слід підвести дитячу аудиторію до роздумів: чим є доброта при безбар'єрній очевидності великої відповідальності першим подати руку до немічності? У дітей запитують: «Як можна допомагати, не образивши іншу людину?» [1]. Цьому треба вчитися. Процес настанови до порозуміння з проблемністю нещасних людей з травмованим світом обмеженості потребує уваги, стриманості, а найголовніше – милосердя. Сердечність щоденно видобувається у скрутні важкості, полинового жалю, що не повернути ту фізичну кондицію, яка могла би бути за інших обставин повноцінно неушкодженою.

Проблема підготовки фахівців за доглядом постраждалих осіб функціонально покладається на медичну справу та сферу соціального захисту населення. Залишається відкритим питання про розширення обов'язків працівникам соціальної роботи стосовно проведення анімаційної діяльності для учнівської аудиторії, адже, в свою чергу, у позашкільний час, при сприятливій

організації заходів, цю роз'яснювальну-анімаційну інтеракцію зможе виконувати вчитель середньої школи з відповідним навантаженням. Звісно, що дітей шкільного віку слід у різний спосіб привчати до уважності, поваги до іншого, готовності до співпереживання сприятливими креативними методами мотиваційного залучення до співчутливого ставлення до людей з обмеженими фізичними можливостями. Проте, учнів слід налаштовувати, що ідея безбар'єрності не є темою для ігрової діяльності на дозвіллі й різноманітної допитливості – це буквальна людяність, яку слід відповідально прищеплювати школярам на реальних моральних прикладах самовідданого цивільного та військового героїчного сенсу.

Висновки. Відповідальні виклики безбар'єрності, у чіткому запиті суспільної спрямованості до моральних наголосів, об'єднуються у настанови педагогічної доцільності, які є особливо важливими для шкільної освіти. Позиції викладення роз'яснювальної роботи спираються на здійснений аналіз процесів вмотивованої соціалізації учнів в умовах дистанційного навчання. У дослідженні залучається конфуціанський метод демонстрації морального зразка до встановлення візуально-роз'яснювальних намірів людського ставлення до осіб з фізичними ураженнями. Настановча аспектність візуальної інноваційності, яка безпосередньо відноситься до анімаційного способу соціально-креативного донесення чутливої інформації, є відправним спонукальним модусом виховних пошуків вивчення досвіду застосування мультиплікаційних ресурсів, як реально допоміжного супроводу у позашкільній діяльності. Як приклад сучасного звернення до учнівської аудиторії засобами масової культури, вперше аналізується вітчизняна анімаційна візуалізація до цьогорічного Всеукраїнського тижня безбар'єрності. Відтак, позначений проблемний ґатунок розкриває особливості залучення анімаційної діяльності у візуальному здійсненні «креативно-роз'яснювальної експлікації» ідеї безбар'єрності в освітніх процесах.

Список використаних джерел

1. Інформаційна кампанія «Різні Разом: тут і зараз!» в межах Всеукраїнського тижня безбар'єрності. URL: https://drive.google.com/file/d/1liGMccELWWQoAx5E_GxjRVwhbg55PYfe/view (Дата звернення: 26.05.25).
2. «Емоції вщухають, біль – ще ні»: розповів переяславець Сергій Галицький. URL: <https://surl.lu/ybtexf> (Дата звернення: 16.06.25).
3. Як ветерану та ветеранці наважитись звернутися по допомогу. URL: <https://howareu.com/materials/yak-veteranu-ta-veterantsi-navazhytys-zvernutysia-podopomohu> (Дата звернення: 25.05.25).
4. Конфуцій. Бесіди і судження. Київ: Арій, 2023. 224 с.
5. Максимовська Н. Соціально-педагогічна діяльність у сфері дозвілля: анімаційний підхід. *Вісник Луганського національного університету імені Тараса Шевченка. Педагогічні науки.* № 23(1). 2013. С. 186–196.
6. Хриков Є. Педагогічна анімація як форма виховання студентської молоді. *Науковий вісник Донбасу.* № 3. 2011.
7. Ільницька Л. Процес «вмотивованої соціалізації» учнів середнього шкільного віку в умовах дистанційного навчання. *Міжнародна науково-практична конференція «Педагогіка, психологія і методи навчання: міжнародний досвід».* Рига: «Baltija Publishing», 2021.
8. Мистецтво. 9 клас. Серія «Інтерактивний урок» / Л. Серих, В. Чуркіна, С. Мельник, Г. Макаренко. Харків: «Ранок», 2018. 288 с.
9. Тюптя Л., Іванова І. Соціальна робота: теорія і практика. Київ: «Знання», 2008. 574 с.
10. Шахрай В. Технології соціальної роботи. Київ: «Центр навчальної літератури», 2006. 464 с.

УНІВЕРСИТЕТ ЯК ОСВІТНІЙ ОПЕРАТОР У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОЇ ІНКЛЮЗІЇ: ЧИННИКИ СОЦІАЛЬНОГО ВПЛИВУ